

STUDENT CUTS

Creative force of opportunities

10

i z v e d b
e d i t i o n s

DA OSTANEM PROFESIONALNO VITALNA

mag. IRENA BEDRAČ, novinarka, dokumentaristka in članica žirije

Junij, 2012. Kino Udarnik v središču Maribora. Ne gre dvomiti, da smo na pravem mestu. S filmskimi plakati opremljeno preddverje dopolnjujejo informacije o študentskem filmskem festivalu Student Cuts. Dvorana je polna, na odru pa so v prvem planu postavljeni režiserski stolčki, kipci, ki jih prejmejo zmagovalci posameznih kategorij. Podelitev je prvič samostojna, začetki festivala segajo namreč v Medijske dneve Fakultete za elektrotehniko, računalništvo in informatiko Univerze v Mariboru. V službi odprem staro pisarniško omaro. V njej hranim fascikle s sezname prijavljenih prispevkov in opombami, ki sem si jih beležila kot članica žirije. Tega leta je v dokumentarni kategoriji zmago slavila mlada estonska režiserka Liisi Mölder z mednarodno koprodukcijsko zgodbo **Oče iz srca**. Kratkometražni film odkriva moški pogled na neplodnost, izpovedi protagonistov so iskrene in brez patetičnosti. V spominu se mi nadalje znova odvijajo prizori iz najboljše ocenjenega animiranega filma z naslovom **Design** finskega ustvarjalca Peke Minkelna. Mitja Mlakar, Mojca Pernat in Miha Šubic so nas takrat prepričali z igranim filmom **Missing the Moment**, Tea Brezovcev in drugi pa z eksperimentalnim pristopom v

video **Ustvarjanje svemira**. Na podelitvi prejemnikov stolčkov iz tujine ni, so pa domači ustvarjalci. Veselijo se nagrade, verjamem, da je bil iskren aplavz prijateljev spodbuda za uresničevanje nadaljnjih video projektov. Ker bi bilo škoda, če teh izvirnih video zgodb ne bi ponudili na ogled širši javnosti, se nekaj dni po podelitvi v Regionalnem centru Maribor odločimo za realizacijo nove oddaje. Nastane Mediafil, lepljenka, v kateri so predstavljena in shranjena izbrana študentska dela. Pod fasciklom v prozornem ovitku opazim predlog za festival študentskega filma, o katerem smo premišljevali v mariborskem TV-centru marca 2007. Ni nam ga uspelo uresničiti, zato sem toliko bolj vesela, da je to storil Jaka Polutnik. Le delno si predstavljam, koliko energije in prostega časa je bilo treba za sintezo mladih in njihovih idej.

Mapa festivalskega dogajanja iz leta 2013 me časovno prestavi na najjužnejšo točko Slovenije, na klopco pod skednjem ob Kolpi, kjer sem s prijatelji na raftingu, večere pa

preživljam ob prenosniku. Čeprav nisem bila zagovornica kategorije Oglasi, me promocijski videi za Lisco presenetijo, tudi nasmejijo. So izvirni, tehnično in likovno skoraj dovršeni.

Leta 2014 se žirantov najbolj dotakne presunljiva dokumentarna zgodba Marka Samca **Sofia 13**. V njej spoznamo takrat triletno deklico Sofio z gensko boleznijo trisomija 13 (Pataujev sindrom) in njeno mamo Petro. Sofie ni več med nami, zapis upanja in neizmerne materine predanosti pa ostaja v naših srcih kot vsakodnevni opomin na očarljivosti življenja.

2015. leta v obnovljeni secesijski Baroničini hiši žiriramo do polnoči. Iz različnih institucij prihajamo ocenjevalci, in čeprav so nam vseč različni žanri, načini pripovedi in filmska estetika, smo o zmagovalcih vselej soglašali. In občasno premišljevali, kaj je definicija eksperimentalnega filma.

2016, 2017 ...

Leto 2021 je del koronskega obdobja. Festival je prvič potekal na Gimnaziji Franca Miklošiča v Ljutomeru. Prosijo me, naj vodim spletno podelitev nagrad in opravi kratke intervjuje z mladimi ustvarjalci. Šola naredi name odličen vtis, kljub številnim hodnikom, ki kot labirint skrivajo ali povezujejo njene učilnice. Ima prostorno gledališče in manjši studio. Ravno prav je velik, da v njem dijaki umetniške gimnazije vadijo postavitve kamere in osvetlitev. Počutim se dobrodošlo in nekoliko vznemirjeno. Po nekaj letih premora je festival oživljen, tehnologija nas je povezala na daljavo, ocenjevanje video zgodb pa (začasno) prestavila v osamo. Čeprav sem vso delovno dobo v medijih, mi spremembam, izzivom in možnostim sodobnih načinov komunikacije ne uspe slediti niti jih uporabljati. Zato me toliko bolj razveselita univerzalnost in brezčasnost zgodb. Mladim ustvarjalcem ni vseeno za lastno in nacionalno identiteto, okoljska vprašanja, družbena razmerja, generacijske

krivice, za spreminjajoče se družine in sočloveka. Seveda ne manjka niti mladostniški humor, energija mladih pa buhti iz akcijskih prizorov.

Nekoliko spremenjen festival Student Cuts je v letih 2022 in 2023 v novem zagonu. Postal je osrednje večdnevno filmsko in gledališko druženje dijakov z različnih slovenskih srednjih šol v mestu, ki je zibelka slovenskega filmskega ustvarjanja. Kot predstavnica starejše, ne nujno vedno tudi pametnejše generacije imam privilegij, da me kot stalno članico žirije mladostniška filmska igrivost ohranja osebno in profesionalno vitalno. Osebno, ker z izjemnimi filmskimi ustvarjalci delim izkušnjo popoldanskega filmskega ogleda in zvečer na stopnicah pred šolo ob zvokih spremljevalnega koncerta zapisujemo večerne misli, namenjene nagrajenim filmom. In profesionalno, ker razmišljanja mladih in uporaba novih tehnologij, četudi je občasno nenatančna in nepremišljena, zahtevajo tudi od mene, da sem nenehno v koraku s sodobnim medijskim okoljem. Zato vsem, ki ustvarjate festival in njegove vsebine, hvala!

Congratulations! Your festival has ranked as one of the Top 100 Best Reviewed Festivals on FilmFreeway for the month of June!

According to reviews from real FilmFreeway users, your festival ranks in the top 2.5% of among more than 4,000 film festivals and creative contests around the world. [...]

We're especially proud to be partnered with amazing events like yours that help independent film continue to thrive.

FilmFreeWay

THIS AWARD GAVE ME A LOT OF ENERGY AND CONFIDENCE

FILIP JACOBSON, past winner and jury member

If you were a film reviewer, how would you describe Filip Jacobson?

That's a tough question. I think I would describe the diversity of my films. Genre-wise, I have made found footage films, Cinema variete, personal documentaries, webdocs, and mockumentaries. Once, a reviewer in Poland called me the "hope of young documentary cinema," but that was a long time ago. I definitely feel comfortable where making a film is about relationships with people, and I hope that's evident in my films, or at least I would like it to be noticed.

In 2013, we organized the film festival in this form for the second time, and it still had no recognition. How did you get to the festival, and what attracted you to submit your film "Walk" anyway?

For me, it has always been a priority to find a place to screen my film, where there's an audience and the film is made by passionate people. But let's remember, it's not just about submitting a film; it's also about the festival selecting it. Many factors contribute to allowing the audience to watch the film in a festival cinema.

You won the award for the best documentary film at the festival. How do you view this award today from a distance of 10 years?

Such recognition from the jury or the audience is invaluable. It doesn't matter whether it's a major film festival or a local event. "WALK" was my first, 6-minute film. I was a student. This award gave me a lot of energy and confidence. At that time, I couldn't attend the festival personally, but the package I received from the festival assured me that the organizers love what they do. The award was a tiny chair to assemble with a funny instruction on a DVD. I really liked it. That's why in the next edition, I asked if they wouldn't invite me as a jury member. Then I could personally meet and thank them. I still have that diploma in a beautiful purple cover, which now serves as the cover for my Kindle.

As part of the Student Cuts screenings, your film was screened in 10 other locations. Do you think that such additional promotion of the film is a great advantage for the filmmaker?

Honestly, I'm very happy that films are shown outside the exceptional moment of the festival because it gives an opportunity to share one's work. But documentary filmmakers don't really need promotion because it doesn't matter much. The world of short films is very small, so I'm just glad that it's shown on the big screen. Now, 10 years later, with such screenings, I encourage organizers to even symbolically pay for the film screening license,

which is important for creators. From my perspective, the coolest thing is when I can personally attend such screenings and meet the audience, talk, get to know each other. That's the biggest reward for me. But I also understand that sometimes it's difficult to organize.

In 2015, the Student Cuts film festival completely freed itself from its original academic design and moved closer to the image of a film festival. You were part of the jury this time. Why did you decide to try your hand at this role as well?

As I mentioned earlier, I was very curious about the people who organize such events; they have a sense of humor and a passion for cinema. That's why I volunteered for the jury. It was a truly wonderful event. I had a great time. I remember the screenings were in an old cinema with a round foyer and very comfortable sofas. After the festival, everyone, organizers, jury, creators, spontaneously went together for a few days' vacation to the Slovenian seaside!!

This year, for the first time, we invited the jury to choose the best films during the event itself. How did you experience this process being on the other side, as a creator, when it was necessary to choose the best among a bunch of films?

It was my debut as a jury member. It was harder than I thought because we had to choose between professional films, amateur

films, films where it was difficult to define the genre. But we all treated this task with the greatest responsibility. To such an extent that we started moving films from different categories to make the best decision. I think, as a creator with a bit of experience, I saw this as a mission to give back the good energy that I once received when I received an award. It wasn't about criticism and evaluation, but about choosing films that emotionally moved us.

From memory, the decision-making process was very long. How did you get along with the other members of the jury?

There were a lot of discussions and great time pressure. But I'm very happy because we awarded, among others, a young Korean creator who made his first film and really got a boost of good energy for further work.

What were the biggest lessons after finishing your work on the jury and how did it influence your future work?

Hmm, it's hard to evaluate definitively, but I certainly understood that being "evaluated" isn't necessarily negative. When I, as a creator, don't receive recognition, I know that it's not just about my film but about many factors that the jury must consider. Certainly, discussions about films with my fellow jury members taught me to talk about films without negative criticism. Then, when I was teaching young people to make films, I remembered what it's like on both sides of the "barricade".

In 2015, the Student Cuts film festival had an international jury for the first time. How did you perceive the atmosphere of the festival as an observer from the outside?

First and foremost, we formed a great group, watched films, talked, and after the festival, we went to the seaside. Before that, I didn't know Slovenia or Slovenian films, and suddenly I could talk about how things look from your point of view. The coolest aspect of a film festival is the conversation and exchange of thoughts. Sometimes I think that the film is just a pretext. It's funny how easily I can answer these questions because my memories are really vivid.

After the festival, you and several members of the organizational team went to a related film festival by the sea in Izola. What attracted you to it and how did you experience that adventure?

It was the energy of people who have a passion for cinema that simply didn't allow us to go home. It was a totally spontaneous trip. We slept in a gymnasium in some school, ate together sitting on a bench in the park. Organizers, creators, jury members – together. We didn't want to break that atmosphere. It was truly magical and unique.

When and under what conditions will we see Filip Jacobson again as a jury member of any film festival?

The experience in Slovenia was such a difficult and responsible task that in the last 10 years, I

only accepted an invitation to be a jury member once. But honestly, I would gladly take on such a task again because I am currently between making films, and my mind is ready for new challenges. I'm waiting for proposals.

How did both experiences with the Student Cuts film festival affect you as an author over the next 10 years?

My first film was recognized, and that gave me the drive to continue working. So much so that I abandoned dreams of narrative films and focused on documentaries. I don't know if it's entirely fair, but being able to boast about an award for a film certainly made me seen as "professional" by other film festivals. But let's not forget that the film festival and any awards are just the icing on the cake of the long process of making a film. Often against all odds, without money. That's the most important thing. The experience during filming and editing my film. The opportunity to show the film is such a gift. So, Student Cuts is inseparably connected

with the wonderful adventure I had with blind Maciek and Basia, with whom I made the film "Walk".

How can film festivals, such as this one, influence young filmmakers in general in today's world, where publishing videos is easier than ever?

Now I'll speak like an old man, but for me, showing a film in a cinema is something different than on the internet. It's a meeting. Especially when making artistic short films. For me, visiting a film festival means the work of a curator who selects films, organizers who care about the atmosphere, meetings, and people who dedicate their time and leave home to go to the cinema. It's a celebration, a unique event. I rarely watch short films on a computer myself. I need focus, a dark room, and a big screen. But - I'll say it again - I love film festivals not for the films but for the people I meet on such occasions. It's a pity that I'm no longer a student and can't submit my latest film to Student Cuts.

Today the festival has its headquarters in Ljutomer, where the first films in Slovenia were shot. How would you symbolically connect the symbolism of the first Slovenian film with young creators who are just at the beginning of their professional path, just like you were 10 years ago?

Just as you say. It's symbolic and hopeful for creators that they are part of film history, but I hope that in the new location, the audience is as great as it was in Maribor 10 years ago.

PEOPLE ARE OUT THERE TO SUPPORT YOUR WORK

KU NAKAGAVA, past winner

It's hard to believe that my filmmaking career began all the way back in 2015. I had little to no experience in creating films and it had only been a year since dropping out of my Pure Mathematics and Astronomy Degree at the Australian National University. I had a small compact Lumix camera at the time and instantly became obsessed with visual storytelling. So I started shooting a handful of videos with friends, and after a year of dabbling in video I finally came up with Flightless Ladybugs. Eager to get it out into the world I searched for international film festivals and the Student Cuts Film Festival popped up. I applied to a handful of others with no anticipation whatsoever. So I waited.

I was working part-time as a private English teacher in South Korea while volunteering at a guesthouse at the time, and saved up just enough to travel to Italy. I landed in Italy and began hitch hiking around the country. I was only half way through my trip when I got an email from Student Cuts Film Festival that my film had been awarded a prize. I was stoked, but at the same time my head was in 'travel mode' and I really couldn't be bothered to go to (not realizing how close it was). So I decided not to go.

The next morning I continued hitch hiking and a couple drove me to a small town not far from Venice. They kindly invited me over for tea, we chatted, and I explained to them my film festival situation.

It turned out the woman was from Slovenia who moved to Italy. It was only after having this brief, coincidental conversation that they convinced me how close it really was and to take this opportunity. With guidance, and after many transfers and changing into multiple tee shirts along the way beneath the sweltering trans Italian-Slovenia sun, I finally made it to the festival.

Everyone seemed to know me, and I knew no one! They were so kind and welcoming, and most shockingly fluent in English. I was struggling to find anyone who spoke even a few words of English in Italy and then all of a sudden one step over the border and everyone spoke it. I was so impressed. But more so, I was moved by the hospitality. Jaka, the other helpers and another participating filmmaker (apologies if I'm mistaken) who kindly offered accommodation. They took me around to another outdoor film festival on the coastline the next day and bonded with everyone. I think I only had 2 days in total in Slovenia and my entire time there whizzed by like a breeze. Everything happened so quick it was so dreamlike. I noticed how chill and laid back people were, so kind and friendly, maybe I just looked exceptionally lost.

Student Cuts Film Festival was one of the first and last festivals I partook in. I think the greatest thing I took from the festival was the company of fellow filmmakers supporting and encouraging your journey as a filmmaker. The members waved their hands goodbye as I left back to Italy, and that oddly had a strong imprint. I felt lighter and more confident as a filmmaker, not because of the prize, but knowing people are out there to support your work.

I shot a short film in Italy before I left, which I ended up turning into a short trailer instead. I made a few more short films, built a portfolio and began working as a freelancer. As the years went by I moved into several production companies in Seoul and in Tokyo as an in-house director / DoP and later I transitioned back to freelancing on returning home to New Zealand. In hindsight looking back on all those years, if it weren't for the Student Cuts Film Festival I'm sure I wouldn't have had the courage to take the road less traveled. I may have pursued filmmaking but maybe not with as much reassurance. It's hard to define what success is within the realm of filmmaking, and it's something I am still journeying towards, but regardless I am happy where I am and more over grateful for the Student Cuts Film Festival for sending me this direction.

Thank you team!

VRVEŽ V ZAKULISJU

TANJA MILOVANOVIĆ, članica organizacijske ekipe

Festival Student Cuts je meni vedno predstavljal potovanje skozi raznolik svet filmske ustvarjalnosti. Pogosto se je odvijal na ikoničnih prizoriščih v Mariboru – od Fakultete za elektrotehniko, računalništvo in informatiko, do Kina Udarnik, Vetrinjskega dvora pa vse do Velike kavarne. Zgradbe, na katere sem v začetku študija gledala predvsem skozi oči zgodovine, so skozi živžav priprav mladih vedno dobile nov obraz. Zame je tako Student Cuts festival skozi leta postal del doživljanja Maribora, ki je ponudil nove poglede in ideje mladih ustvarjalcev, kjer je vsak obiskovalec lahko našel kaj zase.

Vsak izmed festivalov, na katerih sem imela možnost sodelovati, je bil po svoje poseben. Ne le zaradi trenutkov na odru, ko nam je s sovoditelji uspelo nasmejati občinstvo, temveč tudi zaradi vrveža v zakulisju. Tam se pogosto rešujejo skorajda nerešljive situacije, da lahko voditelji brezskrbno stopimo na oder (pa tudi takrat je bila včasih potrebna kakšna improvizacija ali dve). Kljub skrbnim pripravam je namreč skoraj vedno šlo kaj narobe, tako pač je v življenju. Težave s papirologijo, prevozi, povezavami so se vedno rešile po zaslugi tistih, ki so iz ozadja prevzemali vloge vodij logistike

prevoza ustvarjalcev, vodij projektov, režiserjev, fotografov, snemalcev ipd.

Student Cuts ni le festival filmov, temveč tudi platforma za izražanje ustvarjalnosti in idej. Mladim ustvarjalcem nudi priložnost, da se preizkusijo v resničnih življenjskih situacijah, kjer lahko razvijejo svoje talente in izpopolnijo svoje spretnosti. To je prostor, ki ponuja nove priložnosti za mreženje in izmenjavo idej, kar je ključno za razvoj ustvarjalne skupnosti mladih filmskih ustvarjalcev. Velika zasluga za to gre Jaki Polutniku, vodji projekta, ki nesebično skrbi, da so vsi pogoji izpolnjeni, da se ljubitelji sedme umetnosti lahko združijo in delijo svoje ideje. Te dni seveda z veseljem berem, da festival odkriva nove lokacije in nove razsežnosti, ter iskreno upam, da bo z dobrim delom nadaljeval še številna leta.

LAHKO SMO HODILI PO VRVI NAD MNOŽICO IN POD SEBOJ IMELI MREŽO

ALJAŽ TEPINA, član organizacijske ekipe

Kako bi se na kratko predstavil?

Moje ime je Aljaž Tepina. Sem režiser in direktor fotografije, ki že 15 let ustvarja na področju filmske produkcije in sem hkrati tudi diplomant Univerze v Mariboru, Fakultete za elektrotehniko, računalništvo in informatiko, smer Medijske komunikacije.

Kaj so tvoje trenutne profesionalne usmeritve?

Delujem kot komercialni direktor fotografije. Preprosto povedano, plačan sem za to, da snemam in postavljam luč, hkrati pa delujem v najrazličnejših vlogah na področju filmske produkcije.

Pretekli vikend sem bil asistent režije, kar pomeni, da sem vodil snemanje, organiziral logistiko, poskrbel, da smo sledili časovnici, ki sem jo predhodno pripravil. Občasno delam tudi kot lutkar.

Preteklo leto sem bil tajnik režije na seriji komercialne televizije. Moj spekter udejstvovanja je precej širok, hkrati pa v bistvu ustvarjam svoje kratke in daljše filme za lastno strast.

Kaj pa je mogoče tista stvar, tisti del poklica ali pa tista aktivnosti, ki v tebi vzbudi največje iskre?

Tista stvar, ki meni vzbudi največjo iskro, je pripovedovanje zgodb, da lahko zabavam svoje gledalce. Že od malih nog se spomnim, da sva s sestrčno pripravila gledališke predstave z lutkami iz nogavic in mila, zavese ter cele scenarije. Ta želja komunicira z neko zgodbo in zraven zabava, najraje seveda v režiji in montaži, ker se počutim najbolj kreativnega. Ampak ker imam veliko tehničnega znanja in afiniteto za tehniko, sem potem temu primerno vključen tudi npr. v filmsko fotografijo, kjer moraš poznati kamere, luči in vsako možno tehniko. Hkrati si pa vodja neke svoje ekipe, kar pomeni, da je potrebno znati delati z ljudmi, kar je tudi meni izredno velik izziv in mi da veliko adrenalina. In čeprav je včasih težko, je to nekaj, kar me poživlja. Po tretji strani pa je to v bistvu kreativno ustvarjanje. Se pravi, kako se igra z lučjo, z barvami in kostumom, kako lahko brez dialoga, le s premiki kamere in igralci, pripoveduješ neko zgodbo in se spet vrneva na začetek pripovedovanja zgodb.

Kaj bi povedal svojemu kolegu Aljažu Tepini 10 let nazaj?

Verjetno bi mu rekel, naj se malo sprosti in naj se več zabava pri vseh ustvarjalnih podvigih, ki se jih loti. To pa predvsem zaradi tega, ker že dolgo časa dobivam komentarje, zakaj sem jaz tak kreten? Zakaj se več ne hecam na setu? Ljudje se me včasih malo bojijo, ampak pri

meni je potrebno razumeti, da sem resnično tako strasten do svojega dela. Ko snemam, se tako predam in fokusiran, da včasih malo pozabim na zabavo med samim ustvarjanjem. Na dolgi rok malo zamudim ta del, ampak vse izhaja iz vedno previsokih ambicij, kaj bi se lahko še ustvarilo. In potem včasih zmanjka kapacitete. Dejansko uživaš v trenutku samega umetniškega ustvarjanja.

Pred dvanajstimi leti si bil prvič del organizacijske ekipe Student Cuts. A se še mogoče spomniš teh začetkov?

Začetkov Student Cuts se danes mogoče ne spomnim prav dobro, ker je to že več kot desetletje nazaj. Ta dogodek je v taki in drugačni obliki vedno bil del mojega študentskega in kasneje tudi bolj profesionalnega življenja. Prvotno sem se ga tudi sam udeleževal kot študent. Pomagal sem pri oglaševalskem komuniciranju, predstavitvi festivala študentom in javnosti. Vem, da smo snemali neke kratke promocijske filmčke, ki so bili parodije na razne druge filme. V naslednjem letu smo snemali neko kratko serijo, na katero imam zelo lepe spomine iz ustvarjalnega vidika, ker smo pač to delali z najboljšimi kolegi s faksa. Ampak danes je pa zelo težko gledati z vsemi kiksi in stereotipi, ki smo jih vključili.

Kaj pa v bistvu z današnje perspektive pomeni tisto ustvarjanje pred 12 leti?

To prvotno ustvarjanje v okviru festivala mi danes pomeni neko podporo mladim ljudem. Neko strukturno podporo, ki mi jo

je nudila fakulteta in sam program. Vedno pravim, da mi je fakulteta dala zelo široko paleto znanja, ampak specifičnega, in je bilo vedno odvisno od nas študentov, koliko smo se bili sami pripravljeni udejestovati in nekaj delati. Ogromno teh možnosti je bilo danih. V vsakem letniku je taka skupinica ljudi, ki želi ustvarjati, in bo izkoristila vsako priložnost. In to udejstvovanje, ki smo ga mi takrat imeli v okviru Mediskega dneva, so zame najlepši spomini dela z ljudmi, s katerimi sem še danes kolega in še danes delam z njimi, z nekaterimi skoraj vsak dan.

Druga stvar pa je tudi kreativna podpora, da smo mi lahko v nekem varnem okolju ustvarjali. To ni bil nek naročnik in milijonski proračuni in neke zahteve, ampak je bilo, kot da smo lahko hodili po vrvi nad množico in pod seboj še vedno imeli mrežo. Če smo mi nekaj naredili slabo, je izdelek še vedno bil objavljen. Ni bilo nekih velikih pritiskov in prav to varno zavetje nam je omogočalo, smo lahko bili ustvarjalni in smo se učili na svojih napakah. Te priložnosti kasneje v profesionalnem poslovnem svetu enostavno nimaš več pogosto.

Leta 2016 si se vrnil iz študija v tujini. In takrat si se ponovno pridružil festivalu v malo drugačni vlogi. Kaj te je pravzaprav pritegnilo, da si nadaljeval to zgodbo?

Ko sem se vrnil iz svojega magistrskega študija v tujini, sem bil k festivalu povabljen kot programski direktor festivala. Mislim,

da je takrat bila glavna motivacija, da se ponovno povežem s tem okoljem. Izgubil sem stike s prijatelji, ki so ostali v Mariboru, in s profesorji, asistenti ter celim okoljem. To je bila zame dobra priložnost, da se spet povežem in da nekaj vrnem nazaj temu okolju. Prej sem bil udeleženec festivala, zdaj sem pa udeležencem pomagal, da so imeli zanimiv in prijeten ter izobraževalni festival, v katerem lahko sami uživajo.

Edicija festivala leta 2016 je bila res izjemno posrečena. V mnogočem je verjetno bil to tisti vrh prve dobe festivala. Kako si sam doživljal to festivalsko dogajanje?

Festival je bil zame kar zanimiv, ker je pomenil zelo velik preskok. Pred mojim odhodom se je festival odvijal na sami fakulteti, pa v Kinu Udarniku v središču Maribora, ampak v veliko manjši kapaciteti. Zdaj pa se je festival umestil v nekdanji Salon uporabnih umetnosti, ki je bila res fenomenalna lokacija s karakterjem. Prišli so mednarodni gosti, za katere sem bil

odgovoren in sem imel priložnost povezati kar nekaj ljudi iz svojega življenja. Sem je prišel moj bivši mentor na magisteriju Alex Song. Prišel je moj mentor v Sloveniji Rado Likar, priznani slovenski direktor fotografije, s katerim sem nekaj časa delal in se še danes z veseljem slišiva. Prišla je animatorka s Poljske. Če se prav spomnim, je bila Anna Kosińska. Z nami je bila tudi novinarka RTV Slovenija mag. Irena Bedrač. In cela ta ekipa je povezovala različna moja obdobja ustvarjanja v Mariboru. Dvorana, predvajanje filmov, vzporedni intervjuji, ekipa, ki je predvajala oziroma strimala v živo ves dogodek. Medijska pokritost je bila že bolj konkretna. Zelo veliko se je dogajalo in se mi je zdel velik preskok glede na pretekla leta.

Priprave na ta festival so bile precej temeljite. Spomnim se tvojega predloga seznama oseb, koga bi želeli povabiti na festival, ki je zajemal kar nekaj strani? Na podlagi česa si takrat oblikoval svoje videnje programa?

Moj prvotni seznam je bil verjetno zelo ambiciozen, kot vse stvari, ki sem jih v tistem času sproduciral. Neka skupna rdeča nit je bila, da so to bili posamezniki, ki so delali tudi v praksi, niso to bili samo neki teoretiki. Teh imajo študenti že dovolj na faksu. Želel sem vključiti ljudi, ki so lahko študente navdušili s primeri svojega dela v realnem svetu. Ne kot na fakulteti, kjer so študenti v varnem balončku, ampak da študenti vidijo, kaj vse se lahko da, kaj se lahko ustvarja in da jim to daje tudi pogum.

Kateri del je bil pri funkciji programskega direktorja festivala najboljši?

Absolutno so bila najboljši del programskega direktorja festivala kosila z žirijo. To je tisto druženje, ko so se našli umetniki iz različnih smeri in se podružili ob dobri hrani, odprli kakšno buteljko in debatirali o umetnosti, ustvarjalnosti, različnih idejah, različnih perspektivah in seveda to podkrepili z izkušnjami iz lokalnih okolij. Po samem dogodku sem se počutil napolnjen s kreativno ustvarjalno energijo, da grem ustvarjat nekaj novega.

Ali bi morebiti z današnjimi izkušnjami karkoli spreminjal v program za festival leta 2016?

V resnici ne vem, če bi danes karkoli spremenil, ker je bil festival v tisti obliki, ki jo je potreboval. Festival povezuje študente in zunanji profesionalni svet v neko skupno ustvarjanje, ki so ga gostje znali spodbuditi. Ne samo to, da so študentje lahko gledali dobre kratke filme in

ostale vsebine iz celega sveta, ampak so tudi sami pomagali ustvarjati festival. Dobivali so nujno potrebne izkušnje, da so potem lahko kasneje delovali v medijskem svetu tudi zunaj balončka fakultete.

Leto kasneje si vlogo ponovil. Se je mogoče tvoj pristop kaj spremenil?

Naslednje leto sem se mogoče malce sprostil ali pa malce omejil svoje ambicije, ker sem pač presodil, da čisto vse pa ne potrebuje biti veliko. In je bila tudi zame potem sama

izkušnja veliko bolj sproščena. Zamenjali smo tudi lokacijo za Vetrinjski dvor, ki je tudi tokrat bila zelo fajn. Vetrinjski dvor jadral na valovih Evropske prestolnice kulture in je bila zanimiva lokacija tudi za gostovanje festivala. Je dala nek nov zagon festivalski podobi tisto leto. Hkrati sem pa jaz mogoče bolj užival v sami izvedbi, ker nisem imel tega pritiska, kot je bilo prvo leto. Približno sem vedel, kako stvari potekajo in sem se lahko še bolj posvetil samemu ustvarjanju vsebine ter smo zato lahko vse to predali v inspiracijo vsem udeležencem.

Na prireditvi leta 2017 je bilo že jasno, da bo prišlo do precej velikih sprememb. Kako si ti videl te spremembe?

Te spremembe me na nek način niti niso tolko presenetile zaradi tega, ker sem se tekom svojega študija začel zavedati, da je ustvarjanje v Mariboru vedno izredno zahtevno. Karkoli se zgodi, je v bistvu velik dosežek. Ravno zaradi tega sem vedno zelo cenil kulturno, umetniško ali medijsko ustvarjanje v Mariboru. To je bil velik privilegij, ki smo ga imeli ljudje, ki smo v Mariboru takrat živeli in kulturno uživali. V primeru, da festivala v prihodnjih letih ne bi bilo, sem bil zelo vesel, da sem takrat doživel vse, kar je Student Cuts do lahko ponudil.

Kako so ti te izkušnje pomagale naprej v teh naslednjih letih?

Izkušnje, ki sem jih pridobil v sami organizaciji festivala, so mi dale neko samozavest, ki je prej kot študent nisem imel. Ko si študent, si v bistvu zelo izgubljen. Ne veš, kaj je pravilno, kaj se od tebe zahteva. Veš, da moraš narediti vse tiste kolokvije in izpite, da boš potem na koncu dobil papir. Ampak v resnici si zelo prepuščen zunanjim zahtevam. Festival je pa potem čisto neka druga odgovornost, ki jo moraš kot odrasla oseba brez neke zunanje opore izvesti. Sam sem se moral odločati in sprejeti odgovornost. To je treba uredit. Tako se je treba obnašati. Za to je treba poskrbeti. Ni bilo več tega balončka, ki sem ga omenil prej, da si lahko malce eksperimentiral kot študent. Tokrat je šlo zares. Bil je dogodek. Pravi

resni dogodek in ni bilo več heca. Ko enkrat sprejmeš to odgovornost, ti da moč, da deluješ naprej, tudi kasneje v poslovnem življenju pri profesionalni karieri. Na primer, pretekli vikend sem delal kot asistent režije in ena glavnih dolžnosti asistenta režije je, da je suveren, samozavesten in direkten, da ve, koliko je ura, kaj se kje dela. In če nekdo nekaj hoče, mu znaš pomagati ali pa postaviti mejo: to se pa ne bo tako uredilo. Kako ti lahko drugače pomagam? In se mi zdi, da je ravno festival bil eden mojih prvih korakov v ta odrasli svet.

Ali bi sprejel boš sprejel naslednje vabilo, da zasedeš producentsko mesto pri pripravi nekega zaključnega filmskega festivala?

Z veseljem bi razmislil o ponovni udeležbi v organizaciji tega festivala. Zaradi tega, ker je v filmskem in na splošno umetniškem svetu izredno pomembno povezovanje. Sam vložim čas v neko organizacijo, kar pomeni telefonski klici in dogovarjanja. To negativno stran uravnотеžim s tem, da srečam eno skupino

neverjetnih, zanimivih ljudi, ki mi dajo nove ideje, mi dajo povezave, mi dajo profesionalne kontakte in če ne drugega, me nagovorijo s svojo voljo do ustvarjanja,, da tudi jaz pripravim nekaj novega v svojem umetniškem ustvarjanju.

Danes festival domuje v Ljutomeru na Gimnaziji Franca Miklošiča in dijaki so ta festival sprejeli za svojega. Zelo uživajo pri organizaciji in med samim dogodkom. Kaj meniš, kako lahko tem še nekoliko mlajšim ustvarjalcem tak festival koristi?

Mislim, da ni neke starostne omejitve pri ustvarjanju festivala. Ravno stvari, ki sem jih že izpostavil, da imaš ti neko varno okolje ustvarjanja znotraj festivala. Da imaš ti kot organizator neke odgovornosti, naloge, neke probleme, ki jih moraš rešiti, ker če jih ne boš ti rešil, jih ne bo nihče. Vsi ti primeri dajejo odlične lekcije, ne samo za tvoje profesionalno delo, ampak za celo življenje. Tako nismo vsi samo sami zase, na telefonih, na računalnikih, na kavču pred Netflix, ampak da nekaj ustvarjamo skupaj, delujemo, da se učimo drug od drugega, ne samo neke profesionalne veščine, ampak kako se obnašati kot odrasla oseba. To so vse lekcije, ki so izredno pomembne za vse generacije, ne samo za osnovnošolce in srednješolce, ampak tudi za nas odrasle, da delamo skupaj in ustvarjamo nekaj novega.

Sam filmski svet je precej neizprosna konkurenca je izjemno ostra. Zakaj bi ti nekomu svetoval, da se vseeno naj poda v ta svet?

Jaz ne bi nikomur svetoval, da se poda v filmski svet. Ravno zaradi tega razloga, ker če je to nekaj, v kar ti nisi prepričan, ampak je samo nekaj, kar bi ti malce probal, potem ne boš preživel. Tisti, ki ustvarjamo v filmskem svetu, na nek način sploh nimamo izbire. Taki smo in ko to odkrijemo, moramo enostavno sprejeti to globljo resnico in se prepustiti. Zadnjič je en mojster na setu rekel, da smo v bistvu cirkus nezaposljivih, da smo na nek način vsi taki čudaki, da ne bi mogli delat v nobenem drugem profesionalnem okolju. In ko to ugotoviš, potem je to tvoja edina izbira.

Film ima še vedno to neko magijo, neko privlačnost, ki jo na nek način občudujemo. Kaj mogoče tebe najbolj privlači pri filmu?

Film ima v primerjavi s televizijo, z računalniškimi igrami, knjigami in drugimi mediji, ima neko ritualno prisotnost. Vsak sprejem medija je neke vrste ritual. Ko sedeš pred televizijo, ugasneš luči, narediš pokovko in zraven vzameš telefon, da boš gledal še

dva zaslona zraven. To je del nekega rituala. Ampak v kinu so določena pravila, vstopiš v poseben prostor, da je tam več ljudi, da se luči počasi zatemnijo. Veš, da boš tam dve uri, da ne boš gledal na telefon. To je tudi neke vrste predanost, ki da sami izkušnji vrednost. Zaradi tega je film nekaj posebnega.

Sam včasih nekako pri sebi primerjam filmsko izkušnjo kot obliko množičnega čaščenja. Ne bom rekel cerkev, ampak mogoče tempelj. Greš tja in pustiš domišljiji prosto pot ter se enostavno prepustiš za tisti dve uri izkušnje. In ko prideš ven iz dvorane skupaj z ostalimi ljudmi, si malenkost drugačen človek.

Tisto, kar meni osebno pomeni film, je en tak vrtiljak čustev. Pri sebi verjamem v to, da moram med pisanjem scenarija za film poslati gledalca na nek čustveni vrtiljak. Da se smejiš, jokaš, te je strah, si jezen in agresiven skupaj z liki na platnu in na koncu tud doživiš neko katarzo, neko globljo resnico. Ko prideš ven iz kina, si utrujen od same izkušnje, ki se te je tako močno dotaknila, enostavno si živel skupaj z liki na platnu.

Kaj meniš, da lahko danes, ko pravzaprav lahko vsak že objavi video kjerkoli in kakorkoli, še doprinese tak filmski festival mladim ustvarjalcem?

Ravno to, da je festival programsko kuriran, da ti da tisto, kar ti omogoča neko posebno izkušnjo. Za razliko od tega, da ti lahko posnameš karkoli, objaviš in karkoli gledaš na Tik Toku, YouTubeu ali katerikoli drugi platformi,

še ne pomeni, da bo to zate zanimivo. Ampak ravno festival in festivalska ekipa, ki je pogledala vse te filme in pripravlja nek predlog, neko tako pojedino, najboljše iz celega sveta najboljših filmov. V bistvu tebi kot gledalcu ustvari dodano vrednost in neko posebno izkušnjo. Algoritem ne bo nikoli imel take perspektive kot skupina ljudi, ki se borijo za vsak film. Borila se bo, ali bo notri ali ne bo. Zakaj bo notri? Zakaj ga je vredno pogledati, tudi če mogoče tehnično ni najboljši? Morda ima zanimivo sporočilo, neko novo perspektivo, kar ne boš dobil na kateri koli drugi platformi, ker je pač gor enostavno vse brez nekega specifičnega filtra.

Je morda še kakšna stvar, ki bi jo želeli mladim sporočiti?

Eno sporočilo, ki bi jo rad dal mladim, je, da naj jih ne bo strah se lotiti nečesa, kar še ne vedo. Ali je to ustvarjanje lastnega filma, ali je to pomoč pri festivalu, kar koli. Če ne veste, kaj se dela, vas pa zanima, se pridružite in zberite skupino ljudi okrog sebe. Nekaj bo vsekakor uspelo in tista izkušnja, ki jo boste imeli, bo tisto, kar si boste zapomnili. Kot sem si sam zapomnil ustvarjanja na prvem medijskem dnevu skupaj s svojimi sošolci in kasneje s festivalsko ekipo, tako si boste tudi vi zapomnili to skupno izkušnjo.

NA ZAČETKU JE BILA IDEJA ...

ZVONKO KUSTEC, nekdanji ravnatelj GFML

Bil je 30. marec 2015, ko smo upali na pozitiven izid vloge za filmski oddelek na Ministrstvu za izobraževanje, znanost in šport, vzporedno pa navezovali stike s FERI-jem, da bi bili za program, takrat je bil v igri samo filmski, tudi kadrovsko pripravljeni. Tega dne smo imeli prvo delovno srečanje in takrat sem spoznal g. Jako Polutnika. Srečanje je bilo na FERI-ju in beseda je nanesa tudi na festival, namenjen študentom na začetku njihove filmske poti. In ta uvodna beseda je potrebovala kar nekaj let, da je meso postala.

Na začetku smo s FERI-jem sodelovali na področju snovanja učnih načrtov za umetniško gimnazijo, smer film. In tako smo končno dočakali informativne dneve za šolsko leto 2017/2018, ko smo po mnogih pripetljajih končno lahko napovedali novi izobraževalni program: Umetniško gimnazijo, smer gledališče in film. Program je v šolskem letu 2017/2018 uspešno zaživel, saj smo bili dobro pripravljeni na njegovo izvajanje; lahko smo torej začeli razmišljati tudi, na kakšen način povezati takratne tri šole, ki so mlade izobraževale v enakih programih. Seveda je Student Cuts festival ponujal izvrstno priložnost in dopolnilo izobraževalnemu

procesu. Festival je bil mednarodno prepoznaven, imel je organizacijsko strukturo, ki je delovala, najpomembnejše pa je, da je bil "oče" festivala že nepogrešljiv kader na GFML. Tako se je porodila ideja, ki smo jo kasneje nadgrajevali ... in festival Student Cuts je postal krovna institucija, ki je poskrbi za to, da se vsako leto zvrstijo umetniške produkcije dijakov umetniške gimnazije, smer gledališče in film v Novi Gorici, Ljubljani in Ljutomeru, sedaj pa tudi na Ptuj.

Umetniška ustvarjalnost je za mlade velikega pomena, saj lahko skozi film ali gledališke uprizoritve izražajo svoje ideje, emocije in kritične poglede na dogajanje okrog njih ter na ta način razvijajo svoje ustvarjalne sposobnosti. Pomemben je tudi ekipni duh, saj je film ali gledališka predstava kolektivno delo in dijaki toliko intenzivneje razvijajo veščine

sodelovanja, komunikacije in posledično svoj talent. Najpomembnejše pa je, da se v okviru festivala Student Cuts srečujejo dijaki istega programa ter tako izmenjujejo izkušnje ter predstavijo svoje umetniške izdelke, ki se lahko ocenjujejo na mednarodni ravni.

Na GFML je med tem zrastle in se razvila prava umetnost debatiranja, ki prav tako vsako leto privabi dijake s celega sveta na Mednarodni debatni turnir v Ljutomer, uspeli smo razviti izjemno raziskovalno dejavnost, ki našim dijakom omogoča, da s svojimi nalogami uspešno konkurirajo na uveljavljenih soočenjih, tako naj se tudi Student Cuts razvija in zavzame pomembno mesto v dijaški umetniški produkciji. Mogoče pa v bližnji prihodnosti le dobimo slovenskega Hitchcocka, Spielberga ali Bergmana.

PRIČAKALA ME JE NEVERJETNA ENERGIJA MLADIH

DAMJAN KOZOLE, režiser in član žirije

Ljutomer je bil od nekdaj filmsko mesto. V njem je pionir slovenskega filma Karol Grossmann že leta 1905 posnel svoje prve, danes znamenite kadre. V Ljutomeru je med prvo svetovno vojno pri Grossmannu živel veliki Fritz Lang. V Ljutomeru je po celem svetu znan Grossmannov festival fantastičnega filma in vina, posvečen žanrskemu filmu, predvsem grozljivkam in fantastiki. In v tej majhnem mestu obstaja še en festival, majhen skriti dragulj, Student Cuts.

Pred leti sem bil član žirije. Ko sem prihajal v Ljutomer, nisem vedel, kaj me čaka. Pričakala me je neverjetna energija mladih, polnih filmskega entuziazma. Nisem mogel verjeti, da se toliko mladih iz vse Slovenije ukvarja s filmom. Presenetil me je resen nivo razmišljanja o filmu. Da ne omenjam predavanja pred polno kinodvorano, tako zvedavega občinstva še nisem imel. V Sloveniji nam kronično primanjkuje filmskega izobraževanje mladih. Student Cuts s svojim poslanstvom, premišljenim konceptom in dobro organizacijo odlično zapolnjuje to vrzel in daje mladim možnost, da prvič prikažejo svoje filme pred občinstvom: dragocen festival z odlično mladostno atmosfero.

Best animation 2015

You have given me a great honor by awarding my film at your festival. I think that all of us young students have a great responsibility to act and make a change in the this world by connecting through the works of art, because they are both the most strongest and the most sincere mirrors of our souls.

I would like to dedicate this prize to my girlfriend Ana, one that the film is also dedicated.

Mihajlo Dragas, Serbia

MEMORIES ■ "WHY NOT GO?" IT WAS "QUITE NEAR" AFTER ALL

SARA LARROTA, participant and prize winner

Hi there, I'm Sara Larrota, the Director of the short film "Solitary Daze," which won the experimental category at the Student Film Festival. My journey at the festival was quite interesting and exciting from the very beginning because I realized that my film was selected just one week before the event while deleting my spam. Fortunately, I noticed the name of the festival; otherwise, this story wouldn't have happened. I immediately reached out to them, and their response, particularly from Jaka, was really quick and kind from the beginning. So, since I currently live in Malta, I asked myself, "Why not go?" It was "quite near" after all. Luck was on my side that week because one of the only affordable flights from Malta was to Croatia. From Croatia to Slovenia, it's only about a one-hour bus ride, so I decided to go three days before the event.

To make a long story short, I had to take a plane, a bus, and a train to attend the festival in Ljutomer. The town has a magical, enchanting atmosphere, especially since it was raining that day. Everyone there was really kind. I

remember one student who took me to where the short films were being projected. She stopped what she was doing, even though she was barefoot, perhaps because she had been exercising or doing something similar. It was really kind of her.

Unfortunately, I had to leave early, so I couldn't stay until the end. But Jaka called me to tell me that "Solitary Daze" had won. It was bittersweet news because I would have loved to be there in that moment, but overall, I was happy with the experience. They later sent me the prize to Malta.

This means a lot to me because, as a filmmaker who has been at a crucial moment, asking which path to take, it was like a motto for me, urging me to follow my deepest passion, which is creating stories.

It was one of my favorite moments of 2023, an unforgettable story.

**Thank you so much
for this award.
For us it means
a lot because
these spaces are
motivation to keep
creating. The most
important thing is
our stories can be
shared. So thank
you so much to be
part of this festival
and again, I'm
really, really happy.
Thank you.**

Sara Larrota, Colombia

CELOTNI FESTIVAL JE ČUDOVIT POKLON DIJAŠKIM FILMARJEM

ZIGI OMERZEL, dijakinja GFML

Festival Student Cuts je eden izmed mojih najlepših filmskih spominov iz časa obiskovanja GFML. Predvsem, ker je spremljevalni program povezal vse tri slovenske filmske gimnazije.

Filmska delavnica, na kateri nam je bil dan izziv v enem dnevu posneti kratki film je bila tako v izziv kot v zabavo. Omogočila je tudi, da smo navezali znanstva z vrstniki filmofili, katerih filme smo si lahko tudi ogledali in skupaj debatirali od njih.

Kot dijakinji GFML mi je pripadla čast še pred festivalom sodelovati v prvem pregledu in izboru mednarodnih kratkih filmov, kar je razširilo moje obzorje in mi omogočilo ogled del z vsega sveta, ki jih drugače ne bi videla. Poleg tega pa smo se kot mladi žirantje urili v kritičnem ogledu in ocenjevanju filmov.

Po dneh dela so nastopili nič manj ljubi mi večeri, kjer smo se dijaki podružili na koncertu GFML benda. Celotni festival je čudovit poklon dijaškemu in študentskemu filmu in filmarjem.

Best documentary 2022

I'm extremely honored to be receiving such an important award, the best documentary film. I am grateful for the recognition that I have received for my work. Winning this award means a lot to me. It would not have been possible without inspiration of a life story of a main character. I would like to thank the Student Film Festival and my production team for helping me reaching this stage. Thank you.

Aziza Khalbekova, Kyrgyzstan

SPOZNALA SEM VELIKO NOVIH LJUDI, KI IMAJO ENAKO ZANIMANJE ZA FILM

KATJUŠA PETERKA, dijakinja GFML

Festivala Student Cuts sem se prvič udeležila, ko smo s sošolci kot dijaki Gimnazije Franca Miklošiča Ljutomer pomagali pri realizaciji festivala. Sicer sem leto pred tem festival spremljala preko prenosa v živo, ki pa je vse zamujene trenutke druženja z dijaki ostalih umetniških gimnazij nadoknadil naslednji dve leti. Spoznala sem veliko novih ljudi, ki imajo enako zanimanje za film, zato smo hitro našli skupni jezik in še danes ohranjamo stike.

Student Cuts se mi je zdel najbolj primeren festival za prijavo svojega dokumentarnega filma Ljubezen?. Eden od razlogov, ki je imel velik vpliv za prijavo filma, je, da sem kot mlada ustvarjalka na filmskem področju imela željo, da je film viden, hkrati pa sem dobila kritiko profesionalcev iz tega področja. Festival mi je služil kot dobra iztočnica za spoznavanje filmskega sveta.

Trenutno študiram filmsko in televizijsko snemanje na Akademiji za gledališe, radio, film in televizijo ter večino sošolcev sem spoznala ravno na festivalu Student Cuts.

Best experimental 2023

Hi there, I am Marina Lavarini, the director of Far Away. [...] This is a really, really important work for myself, not only because this is my first movie. [...] By the way, today is my birthday, and I couldn't get a better gift than this award. So thank you so much, Student Cuts Film Festival, thanks to the jury, thanks to the festival team and to the public. I'd love to be there with you guys. I even looked for for flights, but it was impossible to show up. [...] Thank you so much. See you soon. Hugs from Brazil. Bye bye.

Marina Lavarini, Brazil

LJUTOMER OHRANJA STATUS FILMSKEGA FESTIVALSKEGA CENTRA

FRANC ČUŠ, ravnatelj GFML

Ljutomer, filmsko mesto, ima po zaslugi dr. Karola Grossmanna posebno mesto v zgodovini slovenskega filma. Vizionarji, ustvarjalci, nosilci družbenega in družabnega življenja, kot je bil dr. Karol Grossmann, so posledica bogatega narodno-kulturnega življenja, ki je zajelo Prlekijo v 19. stoletju. Dr. Grossmann je bil deležen kvalitetne izobrazbe, ki je bila posledica dobro organiziranega šolstva, temelječega na terezijanskih šolskih reformah, ki so v polnosti zaživele šele po sprejetju osnovnošolskega zakona leta 1868. Vaški aristokratizem, značilen za prleško dušo, je povzročil, da so sinove pošiljali v šole, v gimnazijo v Maribor ali Varaždin ter na univerzo v Gradec. Znanje in izobrazba sta pomenila družbeni status. Izobrazba je bila tudi najmočnejše orožje nad prevlado nemškega prebivalstva v mestih na Spodnjem Štajerskem. Tako je bil Grossmann eden redkih Slovencev z akademsko izobrazbo v Ljutomeru na začetku 20. stoletja. Bil je vizionar, človek pred časom, človek navdiha, človek idej, človek akcije. Za časa življenja je bil poznan kot sposoben odvetnik, ugleden meščan, neutruden društveni delavec. Družil se je s sodobniki podobnih idej in svetovnega nazora. Izpostavil bi predvsem generala Rudolfa

Maistra in režiserja Fritza Langa. V zgodovinski spomin se je zapisal kot fotograf in pionir slovenskega filma.

Njegova filmska in fotografska zapuščina predstavlja pomemben zgodovinski vir za proučevanje življenja ljudi tedanje dobe. Njegovo delo je pospešilo umetniško ustvarjanje na področju filmske umetnosti na Slovenskem in Ljutomer je pridobil status zibelke slovenskega filma. Brez dr. Karola Grossmanna v Ljutomeru ne bi bilo plodnega filmskega ustvarjanja in živahnega festivalskega dogajanja v 60. in 70. letih, od leta 2005 v obliki svetovno znanega Grossmannovega festivala filma in vina. Nenazadnje gre Grossmannovi duhovni zapuščini zahvala, da se je na Gimnaziji Franca Miklošiča Ljutomer leta 2017 začel izvajati program umetniške gimnazije, smer gledališče in film. S ciljem ponuditi mladim filmskim ustvarjalcem priložnost predstavitve svojega filmskega ustvarjanja, smo na Gimnaziji Franca Miklošiča leta 2021 prevzeli organizacijo že uveljavljenega filmskega festivala Student Cuts, namenjenega mladim, še neuveljavljenim filmskim umetnikom. Na ta način mladi širijo svoja znanja, pridobivajo izkušnje in sledijo filmskim tokom. Vsakoletni množičen odziv številnih ustvarjalcev iz celega sveta opravičuje obstoj filmskega festivala in mu napoveduje svetlo prihodnost v smislu vizionarstva dr. Karola Grossmanna. Ljutomer s tem ohranja status filmskega festivalskega centra, ki presega državne meje in je prepoznan širom sveta.

**Zgodovina
slovenske
kinematografije
se uradno začinja
leta 1905, ko je
Karol Grossman
s svojo filmsko
kamero naredil
nekaj amaterskih
posnetkov
domačega
Ljutomera oziroma
svoje družine.**

Peter Stanković

KAJ PA NA MEDIJSKIH KOMUNIKACIJAH PRAVZAPRAV POČNETE?

JAKA POLUTNIK, direktor festivala

Začetek je bil pravzaprav zelo preprost. Ne zaradi organizacije samega festivala, pač pa zaradi ideje. Kot vsaka dobra zgodba ima tudi ta zgodba precej dolgo ozadje, ki je botrovalo nastanku tako čudovitega dogodka, ki ga bomo letos izvedli že desetič. Čisto na kratko:

Jaka Polutnik kot dijak druge generacije tehniške gimnazije na Srednji elektro računalniški šoli v Mariboru izkusi, kaj pomeni biti začetnik nečesa. Precej kaotično okolje, kjer so le redke stvari delovale, kot bi morale. Ena izmed teh je gotovo bil trud profesorjev, ki so dali vse od sebe, da bi cel izobraževalni proces imel rep in glavo, pa vsega tudi niso mogli postoriti. In potem se je Jaka Polutnik zadnji hip odločil, da gre na Fakulteto za elektrotehniko, računalništvo in informatiko, smer Medijske komunikacije, kjer se je ponovno vpisal v drugo generacijo študentov. Čeprav je bilo tudi tukaj še veliko pomanjkljivosti v samem študijskem programu, je v primerjavi s srednjo šolo vse skupaj potekalo kot dobro naoljen stroj. In v takšni situaciji se je Jaki ponudila priložnost, da se še pred zaključkom študija zaposli na omenjenem inštitutu.

In tukaj se moja zgodba prične. Najprej kot tehnični sodelavec, kasneje pa asistent sem

dobil priložnost, da nekaj spremenim. Še nedavno študentski kolegi so sedaj postali kolegi študenti, ki jim je bilo potrebno predati znanje. Vse, kar me je motilo med samim študijem, sem želel narediti bolje, odpraviti pomanjkljivosti in študentom ponuditi več. Seveda pri tem nisem imel neomejenih možnosti, saj sem se moral držati akademskega koledarja, študijskega kurikulumu in nenazadnje navodil profesorja. Z veliko truda smo iz osnovnih vaj, ki so marsikoga zamorile, pripravili vaje, na katere so študenti redno prihajali tudi brez pregledovanja prisotnosti. Nadgrajevanje znanja iz leta v leto je prineslo vse bolj kompleksne projekte in v nekem trenutku smo se zavedali, da imamo pred seboj nekaj, kar je vredno pokazati tudi ostalim, ne le meni kot asistentu in profesorju. Zbirko približno desetih kratkih dokumentarcev izpod rok mojih študentov smo tako leta 2009 prvič javno predvajali tudi vsem ostalim zaposlenim na fakulteti. Odziv na recimo temu filmskem večeru ni bil pretirano dober, vendar se je pojavilo ključno vprašanje: Kaj pa vi na Medijskih komunikacijah pravzaprav počnete?

To vprašanje se ni pojavilo prvič, je pa prvič imelo pomembno konotacijo. Ali so medijske komunikacije sami sebi namen? Ali sploh kdo prepozna potencial, ki ga takšen program ima? Kje so meje tega programa? Z dovoljenjem in podporo red. prof. dr. Tatjane Welzer kot predstojnice inštituta sem junija 2010 pripravil 1. medijski dan. Povabilo dvema gostoma iz stroke, priprava grafične razstave izdelkov naših študentov ter predvajanje pretežno

dokumentarnih filmov, ki so jih študentje naredili tekom leta. Dogodek je bil zelo dobro obiskan in takrat se še nismo zavedali, da smo začeli z zelo lepo tradicijo.

Zaradi dobrega odziva smo leto kasneje pripravili 2. medijski dan, ki je že potekal cel dan, vključili smo še druge vsebine, ki so jih študentje delali tekom celega leta, in tako pokazali, da se na Medijskih komunikacijah dela veliko, kvalitetno in raznoliko. Kljub sekciji predvajanih študentskih dokumentarnih filmov, pa smo prav s to sekcijo začutili, da le-ta nekako ne sodi v ta okvir. Potrebuje več svežine, kreativnosti in odprtega duha.

Skupaj z Mojco Pernat sva tako oblikovala 3. medijski dan, ki pa je prvič potekal dva dni. Prvi dan smo dali poudarek na filme, drugi dan na vse ostale vsebine. Če so vse ostale vsebine ostale v nekakšnih akademskih okvirjih, se je že od začetka predvajanje filmov

kot samostojno enoto oblikovalo v obliki filmskega festivala. S pomočjo poznanstev in mednarodnih povezav smo v tem letu nabrali 30 filmov iz 5 držav – že takoj smo zastavili filmski festival kot mednarodni in to je bil zadetek v polno. Koncept, ki sva ga zastavila z Mojco, se je nato razvijal skozi prihajajoče edicije, veliko študentov in sodelavcev je na različne načine pomagalo sooblikovati festival, ki je vsako leto pritegnil več pozornosti tako doma kot v tujini.

Sam koncept festivala se pravzaprav vse od svojih začetkov ni veliko spremenil, še vedno sledimo viziji, ki smo jo zastavili povsem na začetku, le razvila se je. Ena izmed pomembnejših evolucij so bili sekundarni filmski dogodki, kjer smo filme s festivala s pomočjo partnerjev in entuziastov predvajali tudi v drugih lokalnih okoljih tako doma kot v tujini, avtorjem pa skozi spletno platformo omogočili spremljanje, kje vse so se filmi predvajali za njihovo referenco.

In ta koncept živi še danes, nekoliko prilagojen novim okoliščinam. Čeprav je od prvega zametka festivala že 14 let, letos obeležujemo 10. izvedbo. Z letom 2017 sem se poslovil od fakultete in se podal v gospodarstvo. Na fakulteti so takrat dolgo premlevali, ali festival ponovno organizirati. Na koncu, žal, ni bilo dovolj poguma, da bi se festival organiziral v kakršni koli obliki. Mislim sem, da je projekt zamrl, čeprav sem še leta po zadnji izvedbi prejemal vprašanja, kdaj bo organiziran naslednji festival.

Leta 2021 pa se je nekoliko vzhodnjeje, natančneje v Ljutomeru na Gimnaziji Franca Miklošiča Ljutomer, pojavila ideja, da bi obeležili zaključek šolanja prve generacije dijakov Umetniške gimnazije, smer gledališče in film v Ljutomeru, Ljubljani in Novi Gorici. Student Cuts filmski festival se je zdel kot nalašč za to zgodbo in s soglasjem članov Inštituta za medijske komunikacije se je festival preselil na novo lokacijo, kjer se je film na slovenskem pravzaprav začel. In vesel sem, da je festival našel nov dom, saj je videti, da so ga dijaki res vzeli za svojega, odziv je neverjeten in kot zunanji opazovalec se počutim počaščenega, da lahko dijakom omogočimo takšno izkušnjo in nabiranje toliko novega praktičnega znanja, ki ga redni šolski sistem ne more omogočiti.

Zame je bilo vsako leto posebno. Nova organizacijska ekipa, novi zmagovalci, nova sporočila ter nove zgodbe, ki jih je festival pisal leto za letom. Doživeli smo marsikaj, od Ku-ja, ki se je pojavil od nikoder s potovanja

po Italiji, do Iranca, ki je zaprosil za napačen (bosanski) vizum in je bil primoran iz Sarajeva z vlakom skozi Maribor potovati v Ljubljano, kjer so ga oblasti posadile na prvo letalo nazaj za Iran. Čeprav smo mu poskušali na vse načine pomagati, žal skupaj z bosanskim veleposlaništvom nismo našli rešitve, da bi lahko vsaj za trenutek bil del festivala Student Cuts. In nenazadnje še sveža zgodba Sare Larrota, ki je prispela v Ljutomer, osvojila nagrado, a smo se, žal, za nekaj trenutkov zgrešili in nagrade ni več mogla sama prevzeti pred širnim internetnim občinstvom.

Veliko je razlogov, da ne. A je dovolj samo en razlog za, da naredimo. In mi imamo več kot en razlog, da ponovno organiziramo festival, kar dokazuje ta knjižica. Verjamem, da festival še ni rekel zadnje besede in že letos bo nova priložnost, da se napišejo nepozabne zgodbe filmskih ustvarjalcev, udeležencev festivala in ostalih, povezanih s festivalom.

STUDENT CUTS

Creative force of opportunities

10

h v a l a v s e m s o d e l u j o č i m
t h a n k s t o a l l c o n t r i b u t o r s